Paul van Loon's

Foeksia
DE MINIHEKS

Foeksia en het Spookhuis

Tekeningen Saskia Halfmouw

Leopold / Amsterdam

In een Heksenbos hier ver vandaan woont
Kwark, de tovenaar met het houten been.
Op een dag vond hij een ei.
Uit dat ei kwam een piepkleine miniheks.

'Papa!' zei het miniheksje.
'Ik noem je Foeksia,' zei
tovenaar Kwark blij.

Foeksia gaat naar school bij juf Minuul.
In de klas zitten alleen maar mini-
heksen.
Grit en Murmeltje zijn niet aardig.
Maar Grobje is haar beste vriendin.

Foeksia heeft een geheim vriendje.
Tommie is een echt mensenkind.
Samen beleven ze grappige
avonturen!
www.deminiheksfoeksia.nl

Inhoud

Nachtmerrie 7
Wilde tuin 11
Jurken 16
De Deur Waar Niemand Door Durft 19
Het Nachtmerriespook 24
Spinnenwebben 28
Verrassing 34

Hoi lezer 40

Nachtmerrie

‘Nee!’ roept Tommie.
‘Ga weg!
Laat mij met rust.’
Tommie rolt heen en weer in zijn bed.
Hij schudt zijn hoofd.
Hij grijpt de deken en gooit hem van zich af.
‘Tommie, wat is er?’ zegt Foeksia zacht.
Ze staat naast het bed van Tommie.
Hij doet zijn ogen open.
Verbaasd kijkt hij Foeksia aan.
‘Foeksia!
Hoe kom jij hier?’
Foeksia giechelt.
‘Door het raam, suffie.
Hoe anders?
Kijk, daar staat mijn bezem.
In de vensterbank.’
Tommie zucht.
‘Pff, fijn dat jij er bent, Foeksia.

Ik ben bang in mijn eentje.
Ik heb enge dromen.'
Foeksia giechelt.
'Enge dromen?
Echt waar?
Ik vind enge dromen wel leuk, hoor.
Ik droom graag over draken en zo…'
Tommie rilt.
'Ik niet, hoor, Foeksia.
Het zijn geen leuke dromen, maar nachtmerries.

Ik droom over spoken.
Enge spoken.
Dan word ik zo bang dat ik wakker schrik.
En dan denk ik even dat die spoken in mijn kamer zitten.'

Foeksia lacht.
‘Dat is onzin, Tommie.
Er zitten heus geen spoken in je kamer.’
Tommie knikt.
‘Weet ik, Foeksia.
Die spoken zijn niet in mijn kamer.
Ze zijn in een bos.
Daar staat hun spookhuis.
Daar wonen ze.
Dat weet ik zeker!’
Foeksia knijpt een oog dicht.
Ze kijkt Tommie aan met haar andere oog.
‘In een bos?
In welk bos, Tommie?’
Tommie haalt zijn schouders op.
‘Ik ken maar één bos, Foeksia.
En dat is…’
‘Het Heksenbos!’ roept Foeksia.
‘Dus er zijn spoken in mijn bos?
Wat krijgen we nou!’
Ze zet haar handen in haar zij.
‘Wacht maar, Tommie.
Ik zal eens vlug op zoek gaan.

Kijken of jouw spoken echt bestaan in míjn bos.'
Vlug stapt Foeksia op haar bezem.
'Ga maar weer slapen, Tommie.
Ik zal die spoken een lesje leren…'
Foeksia vliegt het raam uit.
'Wakkabakkaboe!'
Bezorgd kijkt Tommie haar na.
'Voorzichtig, Foeksia,' fluistert hij.
'Het waren heel enge spoken…'

Wilde tuin

Foeksia vliegt hoog boven de huizen.
Ze is boos.
‘Hoe durven ze, bezem!’ knarst zij.
‘Hoe durven ze Tommie bang te maken.
Mijn beste vriendje.
Hij doet geen vlieg kwaad.
Stomme spoken.
Ik zal ze…’
Grommend vliegt Foeksia verder.
Daar is het Heksenbos al.
Foeksia daalt en gaat op zoek.
‘Zoek, bezem.
Zoek het spookhuis!’
De bezem vliegt laag over de grond.
Hij snuffelt aan de bodem als een speurhond.
Soms stopt hij even.
Hij beweegt naar links.
Dan weer naar rechts.
‘Goed zo, bezem,’ roept Foeksia.
‘Heb je een spoor te pakken?’

De bezem blijft stil hangen.
Het lijkt alsof hij even nadenkt.
Dan schiet hij weer vooruit.
Onder lage takken door.
Over dikke boomwortels.
Hij vliegt door een gat in een heg.
Daar is een tuin.
Een wilde tuin vol onkruid en prikplanten.
In het midden staat een huis.
Een oud huis met een puntdak.
Het lijkt op de hoed van een boze heks.
Enge kreten komen uit de ramen.

Uit de schoorsteen stijgen zwarte
wolkjes op.
Er schieten kleine bliksemstralen
uit de wolkjes.
‘Aha!’ zegt Foeksia.
‘Dit is het spookhuis van Tommie.’
Ze stroopt haar mouwen op.
Dan loopt ze de wilde tuin in.
Groene vingertjes trekken aan
haar jurk.
Onkruid blaast naar haar
als een boze kat.
Prikplanten prikken
in haar kuiten.

‘Au!
Foei!
Af!’ roept Foeksia.
Met haar bezem mept ze de planten weg.
Er komen kleine boze kreetjes uit het onkruid.
‘Denk maar niet dat ik bang ben,’ zegt Foeksia.
Ze loopt dwars door het onkruid naar het spookhuis.
Met haar bezem bonkt ze op de deur.
‘Hallo, is daar iemand?
Laat mij erin!’
Even is het stil.
Dan gaat een luikje open in de deur.
Een lange, spierwitte neus steekt erdoor naar buiten.
‘Knibbel knabbel knuisje,’ zegt een enge spookstem.
‘Wie knabbelt aan…’
‘Oh, schei uit met die onzin!’ roept Foeksia.
‘Ik ben Foeksia de miniheks.
Laat mij binnen of er gebeurt iets geks!

Kijk maar.'
Ze pakt de neus
beet en legt er
een knoop in.
'Zo, had je nog
wat, knoopneus?'
'Au, au, iets geks!'
zegt de spookstem aan
de andere kant van de deur.
'Dat klinkt eng.
Kom dan maar gauw binnen.
Hi hi hi.'
Langzaam zwaait de deur open.
Foeksia houdt haar bezem stevig vast.
Dapper stapt ze over de drempel.
Maar achter de deur is niets.
Er is ook geen vloer.
Foeksia valt.
Alsof ze in een diepe put tuimelt...